

Plăcerea lui Dumnezeu pentru aceia ce nădăjduiesc în dragostea Lui

15 martie 1987, de John Piper.

Tema: Harul lui Dumnezeu

Seria: *Plăcerile lui Dumnezeu*

*„Nu de puterea calului Se bucură El, nu-Și găsește plăcerea în picioarele omului.
Domnul iubește pe cei ce se tem de El, pe cei ce nădăjduiesc în bunătatea Lui.”*
(Psalmul 147:10-11)

Concentrarea noastră pe plăcerile lui Dumnezeu

Până acum ne-am concentrat atențiile pe plăcerile pe care Dumnezeu le are pentru Sine Însuși și pentru lucrarea Lui.

- Are plăcere pentru Fiul Lui, imaginea exactă a naturii Lui și reflectarea gloriei Sale.
- Are plăcere pentru lucrarea Lui de creare – marii monștrii marini pe care El i-a făcut ca să se joace în oceane!
- Are plăcere în toate lucrările providenței care arată că El este liber și suveran peste întreaga lume.
- Are plăcere pentru măreția Numelui Lui și pentru renumele slavei Sale.
- Are plăcere pentru alegerea liberă a unui popor pentru El Însuși, și Se desfată datorită lor, făcându-le bine.

Și i-a făcut plăcere să-Și zdrobească Fiul, pentru că în acel mare act de judecată zbuciumata logodnă a două mari pasiuni ale lui Dumnezeu s-a transformat în căsnicie – pasiunea Lui pentru gloria Numele Lui și pasiunea dragostei Lui față de păcătoși.

Supoziția din spatele concentrării noastre

Poate vă aduceți aminte că supoziția noastră din spatele acestor mesaje a fost convingerea exprimată de Henry Scougal în cartea sa, „Viața lui Dumnezeu în sufletul omului” [“The Life of God in the Soul of Man”], și anume că „valoarea și excelența unui suflet sunt măsurate prin obiectul iubirii lui”. Cu alte cuvinte, dacă iubim lucruri ieftine și fără valoare, descoperim cât de mic și ieftin ne este sufletul.

Sufletul este măsurat după zborurile lui

Unele joase, altele înalte

Inima este cunoscută după desfătările ei

Și plăcerile niciodată nu mint.

Am luat ca punct de plecare în această serie convingerea că acest lucru este adevărat și pentru Dumnezeu, nu doar pentru om. Valoarea și excelența sufletului lui Dumnezeu sunt măsurate prin obiectele iubirii Lui. Și cred că am văzut acest lucru din nou și din nou: obiectele iubirii lui Dumnezeu sunt acele lucruri care sunt infinit de frumoase și valoroase.

- El Își iubește Fiul,
- El iubește lucrarea mâinilor Sale în creare,
- El iubește suveranitatea providenței Sale,

- El iubește onoarea Numelui Lui,
- El iubește libertatea harului arătată în alegerea, grija și câștigarea poporului Lui.

Așadar, Dumnezeu este un mare exemplu pentru noi. Ne arată ce ar trebui să iubească mai mult decât orice un suflet excelent. Noi ar trebui să iubim:

- Pe Fiul lui Dumnezeu,
- și lucrarea mâinilor lui Dumnezeu în creare,
- și suveranitatea Lui în guvernarea lumii,
- și onoarea Numelui Lui,
- și libertatea harului Lui.

Dacă le-am iubi mai mult, sufletele noastre ar fi mai mari și mai bune pentru aceasta, și noi ne-am asemăna mai mult cu chipul Creatorului nostru.

Un punct de cotitură în această serie

Ziua de astăzi marchează un punct de cotitură în această serie, pentru că până acum nu ne-am concentrat pe felul de atitudini și acțiuni umane în care Dumnezeu Își găsește plăcerea. Ne-am îndreptat atenția mai întâi spre dragostea lui Dumnezeu pentru propria Lui glorie. Și cred că această ordine este foarte importantă.

Începând cu centrul Evangheliei: Dumnezeu

Noi avem nevoie să vedem (și cei pe care îi iubim în această lume au nevoie să vadă!) mai întâi de toate și cel mai important faptul că Dumnezeu este Dumnezeu:

- că El este perfect și complet în El Însuși,
- că El este bucuros cu înflăcărare în părtășia veșnică a Trinității,
- că El nu are nevoie de noi și nu este deficient fără noi.

Dar mai degrabă suntem noi deficienți fără El; slava părtășiei Sale este izvorul de apă vie după care am însetat toată viața noastră.

Dacă nu începem cu Dumnezeu în acest fel, atunci când Evanghelia vine la noi, în mod inevitabil ne vom pune pe noi înșine în centrul ei. Vom simți mai degrabă că valoarea noastră și nu valoarea lui Dumnezeu este forța conducătoare în Evanghelie. Vom merge înapoi cu Evanghelia la plăcerea lui Dumnezeu pentru noi, în loc de a merge cu ea înapoi la harul care trasează o cale pentru păcătoși pentru ca ei să-și găsească plăcerea în El.

Dar Evanghelia este vestea bună că Dumnezeu este sfârșitul atotsatisfăcător al tuturor tânjirilor noastre și, chiar dacă nu are nevoie de noi - de fapt, este înstrăinat de noi din pricina păcatelor noastre ce Îl fac pe Dumnezeu tot mai neînsemnat – El, în marea dragostea cu care ne-a iubit, a făcut o cale pentru păcătoși ca să bea din râul desfătărilor Sale prin Isus Hristos. Și nu vom fi înrobiți de această veste bună decât dacă simțim că El nu a fost îndatorat să facă aceasta. El nu a fost obligat sau constrâns de valoarea noastră. El este centrul Evangheliei. Preamărirea slavei Lui este forța conducătoare a Evangheliei. Evanghelia este o Evanghelie a harului! Iar harul este voia lui Dumnezeu să mărească vrednicia lui Dumnezeu prin a da păcătoșilor dreptul de a se desfăta în Dumnezeu fără a acoperi slava lui Dumnezeu.

Și sfinții lui Dumnezeu iubesc centralitatea lui Dumnezeu în Evanghelie:

- Ei iubesc să spună cu Pavel: „*Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin.*” (Romani 11:36)
- Ei iubesc să se laude numai în Domnul (1 Corinteni 1:31).
- Ei iubesc să spună că Dumnezeu este începutul, mijlocul și sfârșitul lucrării de mântuire.
- Ei iubesc să spună că au fost aleși spre slava harului Său (Efeseni 1:6), chemați de la întuneric la lumină ca să vestească minunile harului Său (1 Petru 2:9), justificați pentru că Hristos a murit ca să dovedească sfințenia harului lui Dumnezeu (Romani 3:25-26) și că într-o zi vor fi înghițiți de viață spre lauda slavei harului Său (2 Corinteni 5:4).

Și astfel pentru șapte săptămâni ne-am concentrat pe plăcerile pe care Dumnezeu le are pentru El Însuși și pentru libertatea lucrării Lui ca să facă de necontestat faptul că Dumnezeu este centrul Evangheliei. Doar am făcut aluzie la modul de răspuns din partea omului care i-ar aduce plăcere lui Dumnezeu.

Mergând spre răspunsul nostru dat Evangheliei

Dar acum suntem gata. Acum – cu voia lui Dumnezeu – vom fi capabili de a vedea de ce răspunsurile omului pe care le cere Dumnezeu și în care Își găsește plăcere vin ca veste bună pentru păcătoși și, totuși, Îl păstrează pe Dumnezeu în centrul desfătării Sale proprii.

Dacă Evanghelia cere un răspuns din partea păcătoșilor, atunci cererea însăși trebuie să fie o veste bună în loc de o povară în plus, altminteri Evanghelia nu ar fi Evanghelie. Și dacă Evanghelia adevărată, biblică Îl are întotdeauna pe Dumnezeu în centru, atunci răspunsul pe care îl cere trebuie să-L înalțe pe El și nu pe noi.

Acum, ce fel de răspuns poate să împlinească amândouă aceste lucruri: veste bună pentru păcătoși și glorie pentru Dumnezeu?

Textul nostru ne oferă răspunsul.

„Nu de puterea calului Se bucură El, nu-Și găsește plăcerea în picioarele omului. Domnul iubește pe cei ce se tem de El, pe cei ce nădăjduiesc în bunătatea Lui”(Psalmul 147:10-11).

Haideți să începem cu versetul 11 și să întrebăm de ce Dumnezeu îi iubește¹ pe cei ce se tem de El și pe cei ce nădăjduiesc în bunătatea Lui². Apoi ne vom întoarce la versetul 10 și vom clarifica răspunsul nostru prin a întreba de ce Dumnezeu nu găsește plăcere în puterea calului și în picioarele omului.

Temându-ne și nădăjduind în Dumnezeu în același timp

Mai întâi de toate lăsați-mă să vă întreb: vi se pare ciudat că ar trebui să fim încurajați să ne temem și să nădăjduim în același timp în Același Persoană? „*Domnul iubește pe cei ce se*

¹ N. trad. : “... Lord takes pleasure ... ” - „... Domnul găsește plăcere ... ” în traducerea engleză a Bibliei folosite de John Piper.

² N. trad. : “...who hope in his steadfast love ... ” - „... cei ce nădăjduiesc în dragostea Lui neclintită...” în traducerea engleză a Bibliei folosite de John Piper.

tem de El, pe cei ce nădăjduiesc în bunătatea Lui.” Nădăjduiești tu în Cel de care te temi și te temi tu de Acela în care nădăjduiești?

De obicei este invers: dacă ne temem de o persoană, nădăjduim că altcineva va veni și ne va ajuta. Dar aici se spune că noi trebuie să ne temem de Acela în care nădăjduim și să nădăjduim în Acela de care ne temem. Ce înseamnă aceasta?

Cred că înseamnă că ar trebui să lăsăm experiența nădejdiei să pătrundă și să preschimbe experiența fricii, și să lăsăm experiența fricii să pătrundă și să preschimbe experiența nădejdiei. Cu alte cuvinte, felul de teamă pe care ar trebui să o avem față de Dumnezeu este orice rămâne din teamă atunci când avem o nădejde sigură în mijlocul ei.

Teama unei furtuni arctice groaznice

Să presupunem că explorezi un ghețar necunoscut în nordul Groenlandei în toiul iernii. Tocmai când atingi o stâncă abruptă cu o priveliște spectaculoasă de mile și mile de gheață creată și munții de zăpadă, o furtună groaznică începe. Vântul este atât de puternic încât teama că s-ar putea să vă arunce pe tine și grupul tău peste stâncă își face apariția. Dar în mijlocul ei descoperi o deschizătură în gheață în care te poți ascunde. Aici te simți sigur, dar puterea copleșitoare a furtunii urlă și o privești cu un fel de plăcere tremurătoare în timp ce pleacă în forță peste ghețarii îndepărtați.

La început a fost teama că această furtună groaznică și acest tărâm minunat ar putea cere viața ta. Dar apoi ai găsit un refugiu și ai câștigat speranța că vei fi sigur. Dar nu tot din simțământul numit frică a dispărut. Doar ceea ce privește amenințarea vieții. Acolo a rămas tremurul, teama, mirarea, sentimentul că nu ai vrea niciodată să te încurci cu o așa furtună sau să fii dușmanul unei asemenea puteri.

Teama de puterea lui Dumnezeu

Și așa este cu Dumnezeu. Versetele 16-17 spun: *„El dă zăpada ca lâna, El presară bruma albă ca cenușa; El Își azvârle gheața în bucăți; cine poate sta înaintea frigului Său?”* Frigul lui Dumnezeu este un lucru îngrozitor – cine poate sta împotriva lui? Și versetele 4-5 arată spre aceeași putere a lui Dumnezeu în natură: *„El socotește numărul stelelor și le dă nume la toate. Mare este Domnul nostru și puternic prin tăria Lui, priceperea Lui este fără margini.”*

Cu alte cuvinte, măreția lui Dumnezeu este mai mare decât universul de stele și puterea Lui este dincolo de frigul de nesuportat al furtunilor arctice. Totuși, El Își pune mâinile în jurul nostru și spune *„Adăpostește-te în dragostea Mea și lasă ca temerile datorate puterii Mele să devină artificii minunate ale cerului tău fericit de noapte.”* Teama de Dumnezeu este ceea ce rămâne din furtună atunci când ai un loc sigur ca să privești exact în mijlocul ei.

Și în acel loc de scăpare îți spui ție însuți: *„Este minunat, este teribil, este o putere incredibilă! O! Fierul de a fi aici în centrul puterii îngrozitoare a lui Dumnezeu, și totuși ocrotit de către Dumnezeu Însuși! O! Ce lucru grozav este să cazi în mâinile Dumnezeului celui Viu, fără nădejde, fără un Mântuitor! Ar fi mai de folos să mi se atârne de gât o piatră mare de moară și să fiu înecat în adâncul mării decât să Îl ofensez pe Acest Dumnezeu! Ce minunat privilegiu să cunosc favoarea lui Dumnezeu în mijlocul puteri Lui!”*

Și astfel înțelegem o idee despre cum simțim atât speranță, cât și frică în același timp. Speranța transformă frica într-un tremur fericit și o mirare plină de pace; și frica scoate afară din speranță orice obișnuit și o face serioasă. Temerile de Dumnezeu fac plăcerile poporului Său mai intense. Părtașia în familie este cu totul mai dulce atunci când furtuna urlă în afara casei.

Plăcerea lui Dumnezeu pentru oamenii ce se tem și nădăjduiesc în El

Acum, de ce Dumnezeu Se desfată în aceia care Îl experimentează în acest mod – în oamenii care se tem de El și care nădăjduiesc în dragostea Lui?

Cu certitudine pentru că teama noastră reflectă măreția puterii Lui și speranța noastră reflectă darul harului Său. Dumnezeu Se desfată în acele răspunsuri care oglindesc splendoarea Lui.

Aceasta este exact ce ne-am fi așteptat de la un Dumnezeu ce este Atotsuficient în El Însuși și care nu are nevoie de noi – un Dumnezeu:

- care nu va renunța niciodată la gloria de a fi fântâna oricărei bucurii,
- care nu va ceda niciodată onoarea de a fi sursa oricărei siguranțe,
- care nu va abdica niciodată de pe tronul harului suveran.

Dumnezeu are plăcere pentru aceia care nădăjduiesc în dragostea Lui pentru că nădejdea sublinează libertatea harului Său. Atunci când strig: „Dumnezeu este singura mea nădejde, stâncă mea, locul meu de scăpare!” eu mă întorc de la mine însumi și îmi concentrez întreaga atenție spre resursele nemărginite ale lui Dumnezeu.

Răspunsul care realizează două lucruri

Îți amintești întrebarea pe care am pus-o acum câteva minute: ce fel de răspuns poate Dumnezeu să ceară de la noi, astfel încât cererea ne dă veste bună nouă și glorie lui Dumnezeu? Acesta este răspunsul: cererea de a nădăjdui în dragostea Lui.

Veste bună pentru păcătoși

Ca un păcătos fără neprihănire³ proprie, stând înaintea Unui Dumnezeu Sieși-suficient și Sfânt, ce poruncă ai auzi mai degrabă decât aceasta: „Nădăjduiește în dragostea mea!”. Dacă numai am ști că fiecare dintre noi este lăsat pe o suprafață de gheață în Groenlanda și vântul suflă fioros. Situația noastră este atât de precară încât chiar dacă doar am inspira prea adânc, greutatea noastră s-ar modifica și ne-am cufunda în moarte. Dumnezeu vine la noi și spune în acel moment: „Te voi mântui și te voi ocroti în furtună. Dar este o condiție.” Inima ta se scufundă. Fața ta este întinsă pe gheață. Unghiile tale sunt înghiontite. Simți cum cedezi. Știi că și doar dacă îți miști buzele, vei cădea. Știi că nu ai ce să faci pentru Dumnezeu!

Apoi El spune porunca Evangheliei: cererea mea este să nădăjduiești în mine. Nu este aceasta veste bună în această dimineață? Ce ar fi mai ușor decât să nădăjduiești în Dumnezeu atunci când orice altceva piere? Și aceasta este tot ceea ce El cere! Aceasta este Evanghelia!

³ N. trad.: dreptitudine = conformitate cu standardul lui Dumnezeu.

Glorie lui Dumnezeu

Dar nu este doar veste bună pentru noi, păcătoșii. Este, de asemenea, și gloria lui Dumnezeu ca să ne facă doar această cerere. De ce? Pentru că atunci când speri în Dumnezeu, tu arați:

- că El este puternic și că tu ești slab,
- că El este bogat și că tu ești sărac,
- că El este plin și că tu ești gol.

Când nădăjduiești în Dumnezeu arați că tu ești acela ce are nevoi, nu Dumnezeu (Psalmul 50:10-15; 71:4-6, 14).

- tu ești pacientul, El este doctorul,
- tu ești cerbul însetat, El este Izvorul ce se revarsă,
- tu ești oaia rătăcită, El este Păstorul cel bun.

Frumusețea Evangheliei este că într-o singură poruncă („Pune-ți nădejdea în dragostea lui Dumnezeu!”) noi auzim veste bună, iar Dumnezeu Își ia gloria. Și acesta este motivul pentru care Dumnezeu găsește plăcere pentru aceia ce nădăjduiesc în dragostea Lui – pentru că în acest simplu act de nădejde harul Său este glorificat și păcătoși sunt salvați. Aceasta este porunca Evangheliei care Îl păstrează pe Dumnezeu în centru – centrul desfătărilor Lui și ale noastre.

Plăcerea lui Dumnezeu nu în cai și în picioare

Acum haideți să întrebăm de ce Dumnezeu nu găsește plăcere în cai și picioare. Versetul 10: *„Nu de puterea calului Se bucură El, nu-și găsește plăcerea în picioarele omului.”*

Nu pentru că nu găsește plăcere în ce a făcut

Idea de aici nu este aceea potrivit căreia cai puternici și picioare puternice sunt lucruri rele. Dumnezeu le-a făcut. El Se bucură de puterea și libertatea cailor tari. El îl întreabă pe Iov:

„Tu dai putere calului, și-i îmbraci gâtul cu o coamă ce fâlfâie?

Tu-l faci să sară ca lăcusta? Nechezatul lui puternic răspândește groaza.

Scurmă pământul și, mândru de puterea lui, se aruncă asupra celor înarmați;

își bate joc de frică, nu se teme și nu se dă înapoi dinaintea sabiei.

Zăngănește tolba cu săgeți pe el, sulita și lancea strălucesc,

fierbe de aprindere, mănâncă pământul, n-are astâmpăr când răsună trâmbița.

La sunetul trâmbiței parcă zice: „Înainte!” De departe miroase bătălia, glasul ca de tunet al căpeteniilor și strigătele de luptă” (Iov 39:19-25).

Ci pentru că noi am putea să ne punem nădejdea în ele

Nu, ideea nu este că gloriosul animal este rău. Ideea este că în ziua bătăliei oamenii își pun nădejdea în cai, în loc să și-o pună în Dumnezeu. Dar Proverbe 21:31 spune: *„Calul este pregătit pentru ziua bătăliei, dar biruința este a Domnului. –”*. Așadar Psalmul 20:7 zice: *„Unii se bizuie pe carele lor, alții pe caii lor; dar noi ne bizuim pe Numele Domnului Dumnezeului nostru.”*

Lui Dumnezeu nu-I displac puterea cailor și picioarele omului. Lui Îi displac cei ce nădăjduiesc în caii lor și în picioarele lor. Și Îi displac oamenii ce își pun speranța în rachete sau în machiaj, în tancuri sau în bronz, în bombe sau în gimnastică⁴. Dumnezeu nu găsește plăcere în eficiența corporațiilor, în bugete echilibrate, în sisteme ce aduc bunăstare, în vaccinuri noi, în educație, în elocvență, în excelență artistică sau în procese legale, atunci când aceste lucruri sunt comoara în care nădăjduim sau realizarea cu care ne lăudăm.

De ce? Pentru că atunci când ne punem nădejdea în cai și picioare, caii și picioarele iau gloria, nu Dumnezeu. Și noi suntem pierduți, nu mântuiți.

Deci, te îndemn fierbinte în această dimineață, de dragul sufletului tău și pentru gloria lui Dumnezeu: asigură-ți nădejdea în puterea și dragostea lui Dumnezeu, nu în tine sau în orice altceva ce poți realiza.

Pentru că Domnul iubește pe cei ce se tem de El, pe cei ce nădăjduiesc în bunătatea Lui.

© Desiring God

Permisuni: Aveți dreptul și sunteți încurajați să reproduceți și să distribuiți acest material în orice format, dacă nu se alterează formularea sub orice formă, și dacă nu se cere plată dincolo de costul de reproducție. Pentru postări online un link către acest document pe pagina noastră web este de preferat. Pentru orice excepție de la acestea trebuie primit acordul de la Desiring God.

Vă rugăm să includeți următoarea declarație pe orice copie distribuită: De John Piper.

© Desiring God. Website: desiringGod.org

⁴ body-building.